

Isale!

“Armas Jumal, miks on maailmas nii vähe häid inimesi ning miks lased Sa neilgi vähestel liig vara surra? Kas tõesti vaid selleks, et paremini mõista tõelise inimliku headuse suurust ja väärtust, kui oleme selle kaotanud?”

EESSÕNA

Armas lugeja!

Sinu ette on jõudnud minu kolmas romaan “Diskreetne passioon”.

Kui kaks esimest - “Tequila Pööripäev” ja “Otsin naist” - käsitlesid peamiselt inimliku seksuaalsuse ja armastuse mõõdet läbi peategelase Roald Bergsoni partneriotsingute, siis nüüd on teie ees lahti rullumas märksa laiem - draama, milles osalevad paljud väga erineva elukäiguga isikud. Seks ja armastus ei puudu sellestki loost, aga nüüd on tegemist märksa rafineerituma, kaalutletuma lähenemisega.

Romaan nagu elu ja elu nagu romaan. Õiget peategelast pole, kuid inimsaatusi ja osalisi on üsna mitmeid. Reaalsus ja teooria, võimalikkus ja tegelikkus, olemus ja näilisus, juhus ja paratamatus, hea ja halb, õilsus ja patt, ilu ja inetus. Käsikäes, läbiseegi.

Milline on iga inimese elu mõte, kuidas kulgeb selle leidmine läbi isikliku karjääri, õnne ja ühiskonna elu? Äkki on kõik üks suur absurd nagu arvasid juba kuulsad eksistentsialistid Kierkegaard ja Camus? Või terendab ehk siiski väljapääs ja elab lootus, et kunagi võidab hea kurja? Kas lüüa käega ja lahkuda või võidelda ja otsida edasi?

Inimese elu ongi üks suur otsing, ootus. Me kõik otsime pidevalt midagi: õnne, huvitavat tööd, naist, sõpra, seksuaalpartnerit, hingelist harmooniat, võimu, vaimset rahulolu, tõe, jumalat. Mõni leiab, mõni mitte. Mõni arvab, et on leidnud, aga seisab sellest väga kaugel. Iseküsimus on seegi, kas elust ongi üldse võimalik õnne ning tõe leida, ja kui, siis milline too tõeline õnn on?

Antud teos püüab kunstiliste kujundite abiga argielu reaalsust uurides lahti seletada üht võimalikku elufilosoofiat, üht sotsiaal-antropoloogilist inimesenägemust. Raamat teeb seda kaasaegse Eesti ühiskonna näitel ja on mõnevõrra kriitiline. Paljudele see ei meeldi, aga kiidulaulude aeg on möödas. Ja vaid kriitika viib elu edasi...

Head lugemist!

Urmas Espenberg

“Sa lähed naise juurde? Ära unusta piitsa!”

F. Nietzsche

Imeilus varakevadine hommik, päikesetõusu aeg...

Ühe armsa väikeriigi kena pisike pealinn Läänemere kaldal. Lumi polnud veel sulanud, aga õhus oli tunda peagi läheneva kevade märke. Eesti rahva jaoks pidi saabuma uus ajajärk. Lühike, täieliku iseolemise periood hakkas ümber saama ning tilluke soomeugri riik oli liikumas Euroliidu künnisele. Palju ei olnud enam jäänud, vaid viis kuud ja siis, septembris, pidigi tulema referendum. Liituda või mitte?

Kuid kas Euroopa Liit saab väikesele hääbuvale rahvale olema paradisi, põrgu või midagi vahepealset, seda ei teadnud päris täpselt veel keegi. Eelkõige kardeti suurt Vene karu. Vana head Mišat, Mihhail Potapovitši, kes võis erutusseisundis nihelema hakata, et saada tagasi oma kunagisi vallutusi. Selles, et endine Nõukogude Liit üdini paheline ja totalitaarne moodustis oli, ei kahelnud peale vanade kommude keegi. Miskipärast arvati, et Euroopa Liit on märksa parem riikide ühendus ja see veendumus oli valdav. Et uues liidus on kõik vabatahtlik, demokraatlik, üdini progressiivne. Et saadakse lõpuks kauaihaldatud lääne tsivilisatsiooni rüppe, kus nukuriiki juba ammugi oodatakse, kahel käel vastu võetakse ja igati võrdväärselt ning austavalt kohtlema hakatakse. Et kasvatakse otsekui üleöö sovjetlikust matsirahvast kõrge tasemega kultuureurooplasteks. Usinamad entusiastid soovitasid aga eriti kiiret üleminekut eurorahale, unustades rahva kunagise unistuse, Eesti krooni, sootuks.

Mõne arvates olevat Euroopa Liit suisa roosamanna - taeva tõeline kingitus, kus eurorahatähti hakkab lausa vihmana alla sadama. Enamus inimesi kaldus seetõttu pooldajate leeri. Mõned jäid siiski skeptiliseks. Käisid ju parajasti debatid Euroopa suhteliselt föderalistliku ja suurriikidekeskse uue põhiseaduse ümber, mida aga keegi eriti tähele ei pannud. Rahvas elas veel üheksakümneneljandas-

ühesakümneviendas aastas. Nii pooldajad kui ka skeptikud koondasid ridu, et peagi algavasse propagandasõtta söösta.

Lüksuslik sviit uues Tallinna eliithotellis. Uhke alumiiniumist, klaasist ja betoonist hoone. Üheksateistkümnnes korrus. Võimalikule vaatajale avanenuks aknast kaunis vaade ärkavale linnale ja sadamale, sealt lahkuvatele ja sinna sisenevatele laevadele, kuid vaatajaid polnud. Akent katsid hoopis paksud punased plüüškardinad, millest vaid üksikud valguskiired õrnalt läbi kumasid. Laias hotellivoodis magasid üksteise embuses kolm paljast kogu. Mees ja kaks naist. Nende kehad olid otsekui läbi põimunud, kolm paari käsi-jalgu lootusetult segamini sõlmunud, liikmete vahel looklemas õhuke valge lina. Tekk oli liigse palavuse tõttu ammu põrandale heidetud. Köeti hästi ja lähestikku asuvad kehadki andsid sooja.

Mees, neljakümne kolme aastane firmajuht Raoul Bekker, magas keskel. Tema kummagi käe all lebas kena noor neiu. Lühem oli tõmmu mulatitar Giina ja pikem blond venelanna Svetlana. Giinal olid tumedad afropatsid, mis ulatusid peaaegu tagumikuni. Sveta juuksed olid sirged, järgutatud ning poolde selga kolmnurka lõigatud. Mõlemad olid noorukesed, nii üheksateist-kakskümmend, väljakutsel töötavad *call-girlid*. Ülikallid prostituudid, mitte labased litsikesed - kumbki maksis vähemalt kaks tuhat krooni tund. Sellised naised on kaasaegsed kurtisaanid, seltsidaamid, geišad, saatjad meeste üritustel, armukeseteenuse pakkujad. USA-s kutsutakse selliseid *escort service*. Maarjamaal aeti asjad segi ja eskortteenuseks peeti ekslikult ka odavate prostide kohaletoimetamist.

Poolsalajane firma, kust Bekker naised tellis, kuulus ühele tema vanale semule. Andreas proovis ameerikalikku äriideed Eestiski rakendada. Tundus, et edukalt. Kliente Andrease sõnul jagus, kasum oli korralik. Märksa etem kui mõne lõbumaja pidamine, kus tulnuks kogu aeg ruume rentida, personali pidada, mitmesuguseid arveid maksta ning korteriühistu, katusepakkujate, politsei või ajakirjandusega jageleda.

Skeem oli väga lihtne. Tüdrukud elasid oma igapäevast elu ja töötasid firma heaks ainult väljakutsel. Ei mingeid püsikulusid ega muud jama. Kes sai klientide käest lisakingitusi, võis need endale pidada. Ühele tüdrukule kinkis rikas ameerika kommionu koguni pruugitud, ent siiski hirmkalli sportauto. Muidugi oli too neiu Liisi alati, kui jänki Eestis viibis või tüdrukut mujal maailma otsas vajas, viimase käsutuses. Tüdruk võinuks iga kell mehe armuke-seks saada, aga ta ei tahtnud. Firma poolt teenust pakkudes säilitas ta justkui sõltumatuse, olles tolle koleda vanamehega vaid siis, kui viimane maksis. Kui enam ei plekkunud, adjöö, õige Liisil vaja sellist onklit endale kaela peale võtta! Neiu tahtis kunagi omaenda eluga alustada, armastada mõnd kena ja sportlikku noormeest. Jänki aga, olgugi et alati sõbralik ja naeratav, oli kole ja lühike paks junn, vanadusest kergelt seniilne kiilakas tüütus.

Andrease jaoks oli põhiline, et keegi meediale, maksuametile ja organiseeritud kuritegevusele ei koputaks. Tüdrukud oskasid vaikida. Nii mõnigi neist oli pärit heast perekonnast ja teenis tasa kalli erakõrgkooli hiigelkulusid. Suurimaks ohuks kujunesid hoopis kiidukukkede klientid-lobasuud. Seetõttu otsis Andreas klientuuri ise ja äärmise hoolega. Eeskätt vanad sõbrad ja lojaalsed tuttavad – pankurid, poliitikud, ärimehed ning mõistagi nende välismaa partnerid ja sõbrad. Siingi oli reeglistik karm – vaikimisvanne kehtis justkui iseenesest. Keegi ei tahtnud ju avalikkusele vahele jääda...

Tüdrukud olid ilusad, hea figuuriga hoolitsetud tibid, nagu Kerttu Rakke beiberomaanide kangelannad. Väliselt atraktiivsed ning väljakutsuvalt ülbed, samas sisemiselt nõrgad ja ebakindlad. Hüpliku psüühikaga, kus sagedane joovastus vaheldus ilmse masendusega. Võib-olla tulenes näitsikute hootine ebakindlus sellest, et nad aeg-ajalt kokaiini tarbisid, mida Andreas neile soodsatest allikatest hankis, aga võib-olla millestki muust? Bekker tänapäeva noorem põlvkonda kuigivõrd ei mõistnud, polnud nende probleemidega kursis. Tema lapsed olid veel liialt väikesed.

Kanget alkoholi Giina ja Sveta ei tarbinud, ka suitsu ei pahvinud. Limpsisid vaid šampanjat. Käisid riides vaat et paremini ja moodsamalt kui mõned lääne filmistaarid. Elasid laia joonega luksuslikku elu ja reisisid mööda maailma ringi. Buenos Aires, New York, Miami, Accra, Hong-Kong – linnad, kuhu ei sattunud naljalt isegi jõukad ärimed või riigi raha laristavad poliitikud. Juuksuri- ja kosmeetikasalongid, küünestuudiod, *kick-boxing* aeroobika, lõõgastavad massaažid, tervisekapslid, soolestiku vesi-pesu, solaariumid. Elu, millest enamik Eestis elavaid korralikke naisi vaid unistada võis. Nad olid kõrgema kategooria kaup, mitte nagu valdav enamus äraaetud ja tselluliidist pakatavate tuharatega Tallinna hoorasid, kelle hulka võis eksikombel sattuda mõni üksik pärl. Raoul ei sallinud proste ja põlastas bordelle, aga Andrease tüdrukuid ta kasutas ja usaldas - vahel, kui ihad väga suureks läksid. Kui tellida, siis ainult kõrgekvaliteedilist kaupa! See oli tema kui tippärimehe motoks, hind polnud probleemiks. Alati tellis ta terve öö, kümme-kaksteist tundi jutti, nii oli kuidagi inimlikum ja sotsiaalsem. Sai rohkem neidudega vestelda, mürada ja koos olla, lõpuks ka kolmekesi magada, mis oli üks Bekkeri lemmikasju. Kuigi Raoul teadis täpselt, et nende grupisuhe on vaid pettekujutelm, illusioon, mis sest, et väga kallis, lasi ta end oma teadvusel pikapeale ära petta ja nautis olukorda siiski. Selle eest võis maksta.

Ta tundis tüdrukuid pikemat aega ja see liitis neid rohkem ühte. Sveta ja Giina olid tema alalised noored seltsidaamid, otsekui sõbrannad. Nad teadsid üksteise eelistusi, liigutusi ja kõiki muid peensusi. Teatud sünergeetiline foon lõi eeldused üksteise seltskonna paremaks nautimiseks. Tekkis justkui midagi kummalise püha perekonna laadset, müstilise ja ebareaalse armu- ja sõprus-kolmnurga taolist, olgugi et kõik põhines äritehingul. Raha ja kaup. Tema, Raoul, kena keskealine ärimees ja need kaks ilusat tibi koos valgete linade vahel hullamas. Trio. Täna öösel olid nad kaua üleval olnud – mängisid pikalt Anne Harperi raamatu järgi seksimänge ning tegid seksiteste, jõid šampanjat ja sõid

tuppa tellitud puuvilju, kaaviari, šokolaadi. Vaatasid veel tükk aega telekast mõttetu saateid ja täispikka väärtfilmi, Mullholland Drive, Laura Harringiga peaosas. Naljakas, aga kõigile kolmele meeldis Haring millegipärast kohutavalt. Nad lobisesid sundimatult ja uinusid lõpuks üksteise rüpes, kuni hommik neid tabas.

Raoul polnud mingi kiilakas õllekõhuga papi, kes suutnuks endale vaid raha eest ostetud armastust lubada. Ta oli veel suhteliselt noor, sportliku figuuriga ja huvitava ilmega eksemplar, kapitalismi mõistes edukas mees, pikemad paksud tumedad juuksed, milles leidis juba ka pisut halli, kõhna nurgelist nägu ümbritsemas. Kuid abielu, positsioon ja ühiskonna valvas pilk ei lubanud tal avalikult armukest pidada. Samuti võis elus saada küll ühe kena tibi, aga mitte kunagi kahte nägusat tšikki, naistepaari korraga. Seda võimaldas vaid raha ja seda Raoulil oli. Kuigi neid töötasid, meeldis neilegi Bekkeriga koos aega veeta, sest Raoul oli vaimukas ja kõigil oli lõbus. Kuigi raha jooksis, meeldis mees tüdrukutele selletagi väga, oli nii sõbralik ja mõistev. Bekker oli nende põhiklient. Lisaks käis Sveta veel kuskil tantsimas ja Giina õppis ühes megakallis erakõrgkoolis. Ärimees oli tolerantne ja tagasihoidlik, šarmantne ja pealetükkimatu. Tegi nii mõnigi kord kalleid kingitusi ega nõudnud kunagi otsest seksi.

Nad hakkasid vaikselt ärkama. Mees kõigepealt. Raoul Bekkeri mõte uitas üsna hajevalt ringi. Ta ei liigutanud end. Tipilõpetanu tehnokraadipilk uuris hoolikalt, kas uue hotelli laes võiks juba olla mõni pragu või ehitusdefekt? Ei, kõik tundus laitmatult sile ja korras. Mõned uued hooned pidid kohe pärast vastuvõttu murenema kippuma, kirjutati ajalehtedes. Too hotell siiski mitte.

Nüüd tegid juba kõik tasapisi silmad lahti ja loputasid šampanjaga suud. Sveta sirutas oma ilusad sihvakad tantsijatarijalad lae poole ja liigutas neid edasi-tagasi. Ta ringutas mõnuga:

“Oi kui illus... no teerre kõik!”

“Eile oli nii hea ja kummaline film,” andis Giinagi oma ärkamisest märku.

“Mullholland Drive? Kõikide lesbiliste unelm!” ironiseeris Raoul. Laura Haring oli ta lemmiknäitlejanna. Tolle müstilise naise suurtest särasilmadest õhkus tarkust ja sisemist soojust, erinevalt enamikest Hollywoodi külmadest diivadest. Haring näis olevat justkui mõni meesnaine, transseksuaal, salapärane ja müstiline isik. Raouli naise nimi oli samuti Laura, aga tema oli hoopis teistsugune - põhjamaine, blond, külm.

“Jah, kuigi ma ei saanud midagi aru, aga mind see teema ja need naised seal lummasid, eriti too tumedajuukseline,” lisis Giina.

“Pravda, eto bõlo- prr... hea kino, eta tserninkaja bõla otšen krasivaja žentšina,” täiendas Sveta.

Hommikune ring oli veel tegemata. Nad mängisid alati kaks korda - õhtul ja hommikul. Viimase aasta jooksul oli Raoul neid tellinud umbes kümme korda, ta ei viitsinud enam lugeda. Lisaks paar korda komandeeringutesse kaasa, aga sinna kutsus ta kumbagi neidu eraldi, enamasti Soome, Rootsi või Norraste. Mees hellitas kordamööda Giina ja Sveta väikeseid püstiseid modellirindu ja nende eeskujulikult raseeritud hääbemeid. Libistas sõrmega kordamööda üle mõlema kaunitari prao. Aeglaselt, kiirustamata, pikka-mööda... meetodiliselt. Naiste armuõied olid siivsad ja ilusad, aga tolmkuivad. Kuid ega vagiina monoloogid meest eriti huvitanudki. Bekker ei seksinud neidudega kunagi otseselt. Üleüldse seksis ta viimasel ajal haruharva, vaid mõni üksik kord, abikaasa Lauraga. Raoulil oli elus rida printsiipe, millest ta juhendus. Üheks neist oli, et abikaasa Laura vagiina oli püha lehm, keda või mida ei tohtinud petta! Olgu nad nii tülis kui iganes. Ainult pärast ametlikku lahutust, siis oleks see võinud kõne alla tulla. Aga kus nad siis ikka niiväga lahutavad - ühine maja ja lapsed ja...? Kuigi nad kaklesid viimasel sagedasti, pidas Raoul Laurat siiski omaks ja arvas, et nende kriis on ajutine. Ehk kunagi kõik rahuneb ning abielu veereb taas normaalsesse rööbastesse, uskus direktor. Bekker müras kahe linnukesega küll, mängis niisama seksimänge ja säilitas sel moel Laurale kangekaelselt vaginaalset truudust.

Nad harrastasid peamiselt Bekkeri viimase kahe aasta lemmikasju – alandamist ja karistamist. *Spankingut*, pehme vägivaldla fantaasiad. Mida sai Raoul teha, kui abikaasa Laura neid mängida ei tahtnud? See, mis meest iseäranis erutas, oli asjaolu, et tal oli oma väike intiimne saladus, mida keegi siin ilmas ei teadnud, peale Giina ja Sveta. Isegi Laura mitte. Huvitav, et elus oli siiski olemas nii intiimset, mida ta ei tahtnud, ei osanud või ei suutnud ka kõige lähemate inimestega jagada. Kas tõesti olid need kaks õnnetut oma keha ja ego müüvat litsikest talle hingelt lähemad kui seaduslik abikaasa, oli Bekker endalt sageli küsinud. Ju siis vist, sest Laura ees hakkas tal nende asjade pärast alati piinlik. Ta häbenes isegi teemat üles võtta. Neidude seltskonnas tundis mees end seevastu hästi ja vabalt.

Direktor suruti enamasti põlvili, tema käed seoti rihmadega vooditsa külge ja siis asusid naised meest kõvasti nahutama. Alandasid veel mitmel erineval moel, kuidas aga oskasid. Nagu tänagi. Blond Svetlana töötles kantsikuga direktori kergelt punaseks tõmbuvaid jalgu ja tuharaid, hoides oma saabastatud jalga mehe seljal. Pruun Giina rebis Raouli juustest ja sõimas puhtas eesti keeles:

“Kuradi persevest selline ja ise veel direktor. Täielik kõnts ja orjanäru oled sa, kas kuuled? Mitte mingisugune ülemus. Anna talle, Sveta!” Raoul lakkus Giina saabast ja kiunus alandlikult:

“Jah, käskijanna, jah.” Tõmmu mulatitari sorav eesti keel üllatas teda, oli alati üllatanud. See oli märksa parem kui heledanahalisel venelannal, kes üksnes läbi suurte raskuste paari riigikeelset fraasi purssis.

Tüdrukud olid kähku tööriided selga ajanud. Neid kandsid nad spordikotiga alati kaasas, et mitte hotellides ja mujal silma torgata. Tööriided pidi iga tüdruk ise muretsema – kas kliendi rahaga või mitte, see oli isiklik probleem. Samuti seksuaalsed abivahendid nagu käerauad, piitsad, rihmadega külgeseotavad kunstriistad. Võrksukkades, nappides nahkriietes ja kõrgete kontsadega lakknahast saabastes nägid neid välja nagu pornostaarid. Giina keha-

katted olid punased, Sveta omad mustad. Aeg-ajalt torkis Sveta meest piitsaotsaga siit ja sealt. Karistamise vahepeal suudlesid neiud teineteist suule. Giina hellitas sõrmedega sõbratari rindu ja kliitorit. Nad olid ka päriselus armukesed, omavahel käiv lesbipaar. Siis võttis Giina suure plastikmunadega varustatud kunstpeenise ja sidus selle endale nahkrihmadega ette, olles nagu mõni kaunis egiptuse hermafrodiit. Määris tumemusta silikoonvanda rohke libestusainega kokku ja surus selle siis aeglaselt peadirektori sisse. Algul mees võpatas, isegi karjatas kergelt, ent pikapeale võttis keha ootamatu sissetungija omaks ja peagi hakkas Raoul aina häälekamalt ähkima ja oigama - kes teab, kas mõnust, valust või mõlemast korraga. Kunstfallo oli väärikas, pikk ja jäme. Disaineri fantaasia oli seda vormides pisut üle pakkunud, vidinat voolides liialt südamega asja juures olnud. Nii suured need vändad ju päriselus kah pole, mõtles Raoul. Giina haaras oma peenikeste, kuid treenitud kätega mehe tugevatest puusadest kinni ja asus direktorit energiliselt pumpama. Sveta rebis Raouli juustest tahapoole ja mõnitas nagu oskas. Pika nühkimise järgi jõudis Bekker orgasmieelsesesse seisundisse. Dildo surus tugevasti kuskile eesnäärme kanti ja nii lõpetas mees üsna pea karjudes:

“Pagana litsid sellised... oooo... mul tuleb...!”

Sveta päästis orja köidikutest lahti ja Giina tõmbas kunstfallose direktori higisest kehast välja. Bekker vajus jõuetult voodile. Finaaliks lasi Sveta talle peale väikse sortsu oma värvitut uriini. Mehe randmed, selg ja tuharad olid punaseid vorpe täis ning läti-venelanna soolane ihuvedelik tegi rohkesti valu, mida aga Bekker tegelikult nautiski. Rohkem valu, rohkem alandusi, tõeline kaif! Kuid valu pidi olema optimaalne, mitte liialt tugev, vaid siis oli hea. Raoulile ei meeldinud küünlarasva tilgutamine ihule, nõelte ja rõngaste toppimine kehaorganite külge, täie jõuga peksmine ja muu selline värk. Ka ei sallinud ta nahkmütse, kaelarihmu ja teisi tüüpilisi sadomasohhistide atribuute. Kõikide näod pidi olema katmata, kõigi juuksed vabalt seljale langemas. Ärimees vajab pigem valu illusiooni kui väga reaalselt ja karmi piinamist. Ja